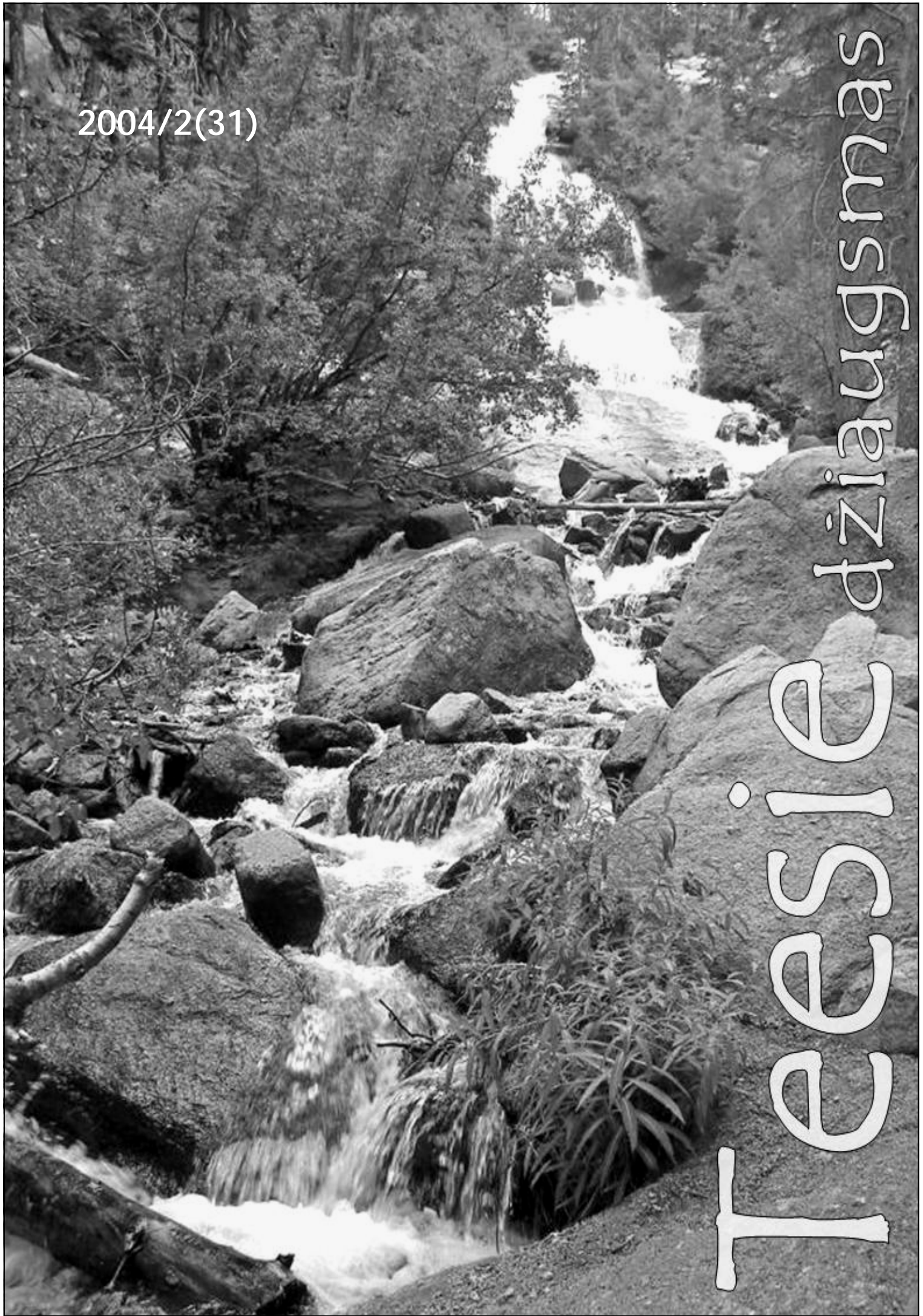

2004/2(31)

Teesie dziaugsmas

REDAKCIJOS SKILTIS

Kuo gi džiaugtis?

Kuo galima pasidžiaugti, kai niūru, šalta ir gyvenimas užduoda spręsti daug nelengvų uždavinių? Pesimizmas kartais nesvetimas ir mūsų pastogėje. Kai kurie galime „pasigirti“, jog ir su depresija esame susipažinę.

Vis dėlto džiaugsmo akimirky yra patyręs net ir didžiausias piktčiurna. Džiaugsmas – tai tokia plati sąvoka! Prisimenu vieną neįgalų vyrą, kuris negalėjo vaikščioti, sėdėjo vežimėlyje ir garsiai sušuko: „Aš džiaugiuosi, kad galiu šokti!“

Džiaugsmą teikia žymiai daugiau dalykų negu liūdesį. Į mūsų gyvenimą visada galima

pažiūrėti su šypsena, humoru, o liūdnomis akimirkomis pastebėti šviesulius, kurie padeda atsikratyti slogaus ūpo. Džiaugsmas prasideda nuo mažos šypsenėlės, gali išaugti iki garsaus kvatojimosi ir mūsų širdyse likti mielu, jausmu, kuris padeda veikliai ir kūrybiškai gyventi.

Kuo džiaugiamės mes, klierikai? O!!! Klierikai moka džiaugtis. Kiek „džiaugsmo“, jei kuris, giedodamas psalmę, suklysta! Stovėdamas prieš visą bendruomenę, vargšas žmogelis iš „džiaugsmo“ sugeba net kelias veido spalvas pamaityti. Daug „džiaugsmo“, kai, patarnaudami iškilmingoje asistose, pamirštame kunigui laiku paduoti smilkytuvą arba nuplauti vyskupui rankas! Vėliau su „pakiliu džiaugsmu“ zakristijoje laukiame audringų sveikinimų. Tikrai nepakartojamas „džiaugsmas“ užlieja širdį, kažkodėl nusmukusią į kulnus, kai 22.30 val. prie arbatos grupelės dvasinių pokalbių prisijungia ir ugdytojas!

Žinoma, Seminarijoje yra ir visiems studentams būdingo džiaugsmo. Malonu, kai galime ilgiau pamiegoti. Smagu, kai nėra paskaitų. Džiaugiamės išlaikytu egzaminu (ir ne tik savo). Nuostabu, kai gera Rektoriaus nuotaika. O koks linksmas sambrūzdis Semi-narijoje prieš išvykimą atostogauti! Visi skubiai atliekame oficijas, pakiliai nusiteikę plauname kambarius, smagiai į krepšius grūdame rūbus ir mieliai svajome apie artėjančias šventes. Džiugiai atsisveikiname, nes atostogos netruks prabėgti ir vėl pamatysime tuos mielus ir nemielus veidus.

Pažvelkime į vieni kitų veidus. Pamatysime, kad savyje saugome mažą paslaptį. O gal didelę? Gal visai ne paslaptį? Visi savaip džiaugiamės, kad esame pašaukti, sukviesti čionai, Jėzų pasirinkę geriausiu savo draugu. Tai keistas džiaugsmas Viešpatyje. Be Jėzaus joks kitas džiugesys nepilnas ir netikras. Tai Jis, tapęs mažučiu Žmogučiu dovanoja tikrus džiaugsmus, kuriuos dėl kasdienių rūpesčių kartais ir pamirštame. Jėzus dovanoja šviesų žvilgsnį į nupuolusį žmogų, džiugią viltį liūdesy. Tik dėl Viešpaties galime ne tik priimti, bet ir džiaugtis vieni kitais, tokiais skirtingais ir nenusipėjimais.

Džiaukimės vieni kitais mūsų Viešpatyje!

Vitalis Daupazas

IŠ DIENORAŠČIO

Kad širdies bedugnė būtų pilna Dievo...

Adventas visiems gali priminti, kad nėra nieko naujo: metų ratas apsisuko, o žmogaus širdyje vis tas pats lūkestis. Ilgimės, laukiame, ieškome. Net ir čia, Semi-narijoje, dvasinių polėkių daigyne, niekaip nepavyksta visada išsaugoti to, ką jau esame atradę. Širdyje – vis kaž-koks stygius. Neveltui psalmininkas kadaise rašė: „Žmogus – tai gelmė, o jo širdis – bedugnė“ (Ps 64, 7). Kas užpildo širdžių bedugnes? Kas atrakina užsidariusio, nusi-vylusio žmogaus širdį? Ko trokšta kiekvienas žmogus? Laimės, džiaugsmo, gyvenimo pilnatvės.

Viso šito reikia ir netikinčiam, kuris negirdi Dievo. Kiekvienas gali išdrįsti džiaugtis tuo, kas linki laimės, teikia prasmę ir užpildo gyvenimą. Tikintis žmogus išdrįs pasakyti, kad Dievas gyvenimo upokšniui duoda tėkmę. Nors kartais atsitrenki į rūpesčius, kurie prislegia ir stato kliūtis užtvankas. Kas tuomet atgaivina, padeda atgauti džiaugsmą ir primena, kad turi gyvenimo tikslą ir žinai kryptį? Galbūt tai žinia, kad neesi vienas ir gali atrasti ištikimą Draugą. Ar iš tiesų nuoširdžiai apsidžiaugiame naujai su-pratę,

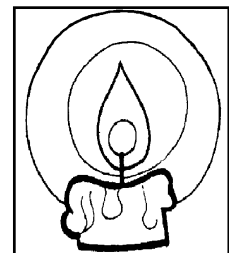

kad Dievas ATEINA pas žmo-nes? Tyliai, nepastebimai, nesireklamuodamas blyksinčiomis girliandomis ar dovanų akcijomis. Paslapčia atsėlina pripildyti tavo ir mano širdies bedugnės.

Jei jau esi čia, tai savo širdies gelmėje Jam kokią vietelę tikrai būsi suradęs. Todėl reikia tylos, susikaupimo, kad pažiūrėtume į savąją bedugnę ir atrastume, kiek joje yra vietos Kristui. Gal Jis ten tik „vieną koją“ įkėlęs? Tam ir dovanotas šis laikas, kad širdies tyloje, kartais ir drumsčiami švenčių laukimo šurmulio, susitiktume Jį, „ištiesintume Jam takus“. Pakviestume pilnai įsikraustyti į mūsų bedugnes, kuriose Jis turės ką veikti.

Bet širdin atėjęs, vienas Jis nepasilieka. Žemėn atkeliavęs Dievas nuveda mus į susitikimus su kitais. Jėzus ir jiems prašo vietos tavo ir mano širdyje.

Keista, bet Jis negali be žmonių. Jam rūpi ne tik tie, kuriais džiaugiamės. Jėzus mus atveda net ir prie tų, kurie taip dažnai temdo gyvenimo džiaugsmą. Jėzus ir jiems paruošia vietos mūsų širdyje. Galbūt tie žmonės nepasikeičia. Mainosi mūsų žvilgsnis. Jei nepasmerkiame, ne-užsiplieskiame pykčiu, bet bandome priimti kitą, vadinasi,

esame Jėzaus paliesti. Tada mūsų gyvenimas keičiasi. Tampame džiugesni. O džiaugsmas ypatingas tuo, kad turi įdomią savybę – spindėti. Jis sušildo ir iš mūsų širdžių gelmių apšviečia kitus žmones.

Kartais ta šviesa prigęsta. Todėl Dievas ir dovanoja mums Adventą. Taip iš naujo kviečiame Kristų, kad savo Atėjimu vėl įžiebtų šviesą, suteiktų vilties ir sustiprintų. Mūsų džiaugsmui reikia Advento. Tylaus, pasitikinčio ir džiugaus laukimo. Reikia ir tikrų Kalėdų, kad sulauktume viską perkeičiančio susitikimo...

Kęstutis PALIKŠA (III k.)

GYVENIMO SPALVOS

Džiaugsmo išsipildžiusi tarnystė

Koks būtų mūsų Seminarijos gyvenimas be linksmo, visada džiugiai nusi-teikusio kunigo Vytauto Palubinsko? Kaip atrodytų biblioteka be vertingų jo padovanotų knygų? Ar galėtume įsivaiz-duoti pietus be juoko, ilgų prisiminimų apie gyvenimą ir tarnystę? Kunigas Vy-tautas šią vasarą šventė kunigystės 50 – metį. Klausydami apie jo pastoracijos sritis, galime atrasti džiaugsmo kibirkštė-les, kurios kunigą lydėjo, džiugino, skati-no kilniems užmojams, teikė išvermės sunkumuose.

Kunigo Vytauto vaikystė prabėgo Ar-gentinoje. Nuo mažens ramus, klusnus, nedidukas, peštis nemėgo, labai greitai išstudijavo vaikams skirtą tikėjimo tiesų knygelę. O kai jam į rankas pak-liuvo ir suaugusiųjų katekizmas, tai ir tą išmoko beveik mintinai. Berniukas žavė-josi pamaldžiu, liturgija pamėgusiu links-mo, draugiško būdo klebonu. Po Pirmo-sios Komunijos Vytautas tapo labai uoliu „klapčiuku“, tekinas skubėdavo patar-nauti į Šventąsias Mišias. Tokį entuziaz-mą pastebėjo mama ir sūnų vis drašino. Taip gimė pašaukimas, nuvedęs į Bue-nos Aires kunigų seminariją.

Joje Vytautas „sulietuvėjo“. Kartą tė-vai prie svečių pasijuokė iš jo prašymo: „Mamyte, pakliok man liovą, noriu eit gult“. Daugiau vaikas svetimiems girdint nepratarė nė žodžio lietuviškai. Gimtinę įsivaizdavo kaip tamsų kraštą, kuriame tik žė-mės ūkis, nėra elektros ir vandentiekio. Sykį jis su draugais sužinojo, jog viduramžiais ši valstybė buvo galinga, nusidrie-kusi net iki Juodosios jū-ros. Kurso bičiulių akys tąkart su pagarba nukry-po į Vytautą. Teko kitų tautybių žmonių paska-tintam domėtis savo tė-vyne ir gimtąja kalba.

Kunigo šventimas Vytautui suteikė arkivys-kupas van Lierde 1954 metais liepos 3 d. Primi-cijų Šventąsias Mišias aukojo garsiosios Santa Maria Maggiore bazilikos koplyčioje, kuri labai panaši į Vilniaus katedros Šv. Kazimiero koplyčią. Romos šv. Tomo Akviniečio universitete

kunigas Vytautas įsigijo teologijos studijų licenciato laipsnį. Kai Vytautas studijavo, jam labai patiko bendrauti su įvairių tau-tybių studentais, lankytis meno galeri-jose ir senienų muziejuose. Akį trauk-davo išskilmės Šv. Petro bazilikoje, po-piečiaus Pijaus XII pasirodymai...

Baigęs mokslus, jis apaštalavo šv. Kazimiero parapijoje Rosario mieste. Čia darbavosi keli iš Sin-tautų parapijos kilę kunigai. Sintautai – viena iš „kunigin-giausių“ Lietuvos pa-rapijų, Bažnyčiai da-vusi daugiau nei ke-turias dešimtis kuni-gų.

Drauge su būsi-muoju vyskupu Pra-nu Braziū prisiskaitę daugybę knygų apie pastoraciją nukrikš-čionintame pasaulyje, degte degė noru apaštalauti, troškimu nuoširdžiai prabilti į žmonių širdis. Būrė draugijas, dažnai bendravo su studentais, jaunais darbininkais, inteligentais. Be priežiūros uolus kunigas nepaliko netgi davatkėlių! Avellanedos Aušros Vartų parapijoje ku-nigas Vytautas ypač rūpinosi pradžios mokyklos vaikų ir patarnautojų ugdymu. Triūso vaisiai dabar aiškiai matyti: apstu pavyzdingų katalikiškų ištikimų šeimų, uoliai talkinančių įvairiose parapijose. Kunigas prisimena ir įspūdingas, labai ben-druomeniškas Šv. Mišias, kurias įvairiomis pro-gomis teko aukoti priva-čiuose butuose, sykį – devynių vaikų našlės na-muose. Dirbdamas su vi-karais jis pastebėjo, kad jauni žmonės nebijo sun-kumų, drąsiai pasitinka gyvenimo iššūkius.

Quilmes mieste Ar-gentinoje kunigas Vytau-tas triūsė didžiausioje pa-rapijoje. Pradžioje jam reikėjo nedelsiant taikyti susiskaldžiusius parapi-jiečius. Senovišką bažny-čią anksčiau dirbęs klebonas norėjo „sumoderninti“. Pagal neskoningą ir visai netinkamą projektą įrengtas bažnyčios vidus ir net pradėtas ardyti akį viliojantis

archajiškas fasadas. Kunigas Vytautas, visuomet jautęs aistrą architektūrai, nutarė žūt būt atkurti senąjį fasadą ir ištaisyti visas padarytas klaidas. Para-pijiečiai visais padarytais klaidais. Para-pijiečiai visais padarytais klaidais. Para-pijiečiai visais padarytais klaidais.

Vėliau ši bažnyčia tapo vyskupijos katedra. Įvyk-dęs savo užmojų, kad ne-užmigytų ant laurų ir neį-pultų į rutiną, kunigas Vy-tautas iš parapijos pasi-traukė ir nutarė mamai padovanoti nuostabiausią gyvenimo dovaną: nus-kraidinti ją į Kaliforniją ilgoms ilgoms atosto-goms. Taip jis kartu su mama išvyko į JAV.

Los Angeles mieste (JAV) kunigas Vytautas labai kruopščiai mokėsi anglų kalbos. Paprastai jis Šv. Apaštalo Tomo bažnyčioje Šv. Mišias aukodavo lotyniškai. Kartą vietos

kardinolas pakvietė aukoti angliškai. Ku-nigas sunerimo dėl savo prastos anglų kalbos tarties, keliai drebėjo kaip niekuo-met gyvenime. Eminencija tą sykį pats skaitė skaitinius. Ir taip treniruotasi kiek-vieną dieną! Kartą vienas parapijietis pasakė: „Žinote, kunige, dabar pripratau prie Jūsų anglų kalbos akcento, bet pradžioje negalėjau atspėti kokia kalba Jūs laikote Mišias“.

Kunigas darbavosi tarp įvairiomis kal-bomos kalbančių žmonių Santa Moni-kos Šv. Onos, Pattersono Šv. Kazimiero, Manhattane Aušros Vartų, Brooklyno Apreiškimo Švč. Mergelėi Marijai parapi-jose. Pirmąsyk į Lietuvą kunigas atva-žiavo dar sovietmečiu. Lietuva jam iš tie-sų rūpėjo. Remiant kunigui Vytautui, bu-vo atstatyta daug mūsų krašto bažnyčių, jo svetingumu tolimuose kraštuose džiaugėsi nemažai lietuvių.

2000 metais kunigas Vytautas sugrį-žo į Lietuvą ir apsigyveno mūsų Semina-rijoje. Jo rūpestis – pensionato senelių lankymas, Šventosios Mišios Motinos Teresės seserims ir jų globotiniams. Ku-nigo kambarys perpildytas knygomis, meno albumais, gramatikomis, begale albumų su įvairiomis nuotraukomis. Da-lindamasis linksmomis istorijomis, ku-nigas Vytautas ne tik prajuokina, pakelia ūpą, bet ir pamoko, draugiškai pataria.

Justas JASĖNAS (IV k.)

PAŠNEKESIŲ MENEJE

Jau sutanoti...

Trečiakursiai gali sušukti: „Pagaliau! Atlikta!“. Savo kunigystės dienoraštyje šias įvilktuves jie įsimins kaip vieną reikšmingiausių Seminarijos švenčių. Jo Eminencijos Audrio Juozo Kardinolo Bačnio pašventintos sutanos iš tiesų dovanojo daug tikro, nuoširdaus džiaugsmo ne tik patiems trečiakursiams, bet ir jų draugams, artimiesiems, pažįstamiems. Iš karto matyti naujai įvilktųjų oresnė, „kunigiška“ laikysena, nes sutvirtėjo pasiryžimas dar pilniau tęsti pasiruošimą kunigystei. Trečiakursių pasiteiravau apie tai, ką klierikui reiškia sutana, kodėl jos reikia ir koks jausmas užklumpa, kai pirmąsyk užsivelki šį juodą naują rūbą.

Romas T.: Manau, kad sutana – tai ženklas, kuris žymi žmogaus priklausymą dvasininkų luomui. Žmonės, pamatę mane su sutana, iš karto pasakys, kokiai firmai aš tarnauju. Šiandien, pasirodžius mieste su sutana, gali susilaukti ne tik keistų žvilgsnių, bet ir aštrių komentarų. Vis dėlto daugelis žmonių nori matyti labai gražų „sutanos veidą“. Koks jis bus, priklausys nuo to, kuris sutaną apsilvilko. Labai norėčiau visą gyvenimą išlaikyti pagarbą šiam rūbui ir savo darbais bei elgesiu sutanos nesutepti.

Nerijus G.: Būtų puiku, kad dėvėdamas sutaną, stengčiausi dar veikliau liudyti Kristų ir nepapiktinčiau mažutėlių. Šis rūbas kiekvienam, kuris jį nuolat nešios, turėtų priminti ne tik apie tarnystę,

įsipareigojimus, bet ir apie atsakomybę prieš Dievą bei Bažnyčią. Mat kai sutaną vilkinti klieriką ar kunigą pamato kiti žmonės, tai turi progos pagalvoti apie daugelį dalykų. Ypač apie amžinuosius dalykus arba apie... kunigų nuodėmes, kurias taip miela svarstyti žiniasklaidai ir kai kurioms davatkėlėms...

Vitalis D.: Žmonės, pastebėję klieriko ar kunigo elgesį, labai dažnai panašiai pagalvoja apie visus šios tarnystės žmones. Tad tas, kuris nešioja sutaną, atstovauja visą Bažnyčią. Kunigiškas rūbas rodo tam tikrą kunigo gyvenimo būdo pasirinkimą ir primena Dievą.

Vytautas K.: Visi žinome, kad policininkas apsirengia žalia apranga, o gydytojas apsisiaučia baltu chalatu, tai kunigas vilki juoda sutana, kad visi žinotų, kur žmogus dirba. Kai pirmąsyk vilkausi sutaną, jaučiausi labai neįprastai, nes niekada nedėvėjau tokio didelio juodo rūbo. Kai velkuosi megztinį, tai galiu pasirinkti pagal spalvą, raštą, modelį, o kunigo sutana tokia pat nepakitusi jau daugybę metų.

Nerijus M.: Kai pirmąsyk matavausi sutaną, buvau truputį susijaudinęs ir išsigandęs, nes supratau, kad įvilktuvių ir skyrimų diena arti, o dar gerai nežinojau, kaip šį rūbą apsilvilkti. Aišku, kad reikės sutaną saugoti, neišpurvinti, nes tai svarbus ženklas, kad vis artėju prie Kristaus vynuogyno, kuriame Dievui ir žmonėms tarnausiu.

Nerijus P.: O kai aš vilkausi sutaną, tai širdis suvirpėjo. Buvau jei ne devintajame, tai bent jau septintajame danguje. Tai gražus rūbas, skiriamasis Viešpaties tarno ženklas. Kiekviename kelyje matome daug ženklų, pavyzdžiui, magistralėje ženklą „Stop“... Kunigo sutana daugelio siejama su atsisakymu, pasirinkimu ir... celibatu.

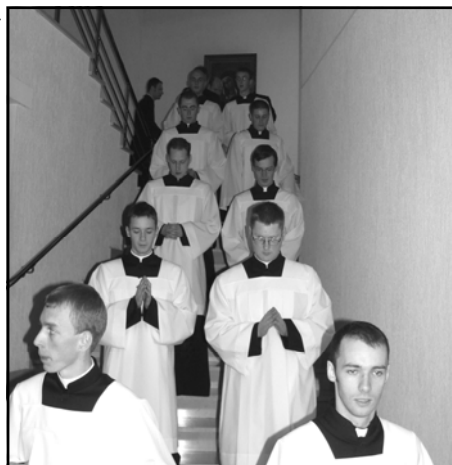
Šviesiausias Dieve, apvilkęs mane kelionės ir tarnystės rūbu, nevesk į platų gyvenimo greitkelį. Pašėlusiai skubėdamas, galiu nepastebėti pačių svarbiausių Tavo ženklų. Vesk mane į neskubų kelią ir dovanok šviesių piligrimo įžvalgų. Nuolat lydek, kad žingsnis po žingsnio širdin įsileisčiau kuo daugiau šviesos, vis surasčiau, kuo pasigėrėti ir dažniau nusišypsočiau. Padėk man džiaugtis Tavo dovanomis su tais žmonėmis, kuriuos leisį savo tarnystėje sutikti...

Anton ROTZETTER OFM Cap.

Marijanas A.: Tam, kad pasiektume išganymą, sutana... nereikalinga. Tačiau ji padeda mums save kontroliuoti. Be to, ne tik mums, bet ir aplinkiniams primena tai, kuo esame savo viduje. Uniformą nešioja ne tik klierikas, kuni-gas, bet ir, pavyzdžiui, kareivis. Net ir nusivilkę savo uniformas, jie visi išlieka tuo kuo ir buvo: klierikais, kunigais arba kareiviais. Dabartinia-

me pasaulyje daugelis žmonių norėtų, kad išnyktų visi simboliai ir ženklai, primenantys apie amžinąsias vertybes. Sutana yra tarytum iššūkis, nes liudija apie tikėjimo pasirinkimą. O ką išgyvenau apsilvilkęs, tai nei raštu parašysi, nei papasakosi...

Rimas K.: Sutaną vilkėti neįprasta, truputį nepatogu. Ilgas rūbas painiojasi po kojų. Nors visi turėjome labai daug ir

įvairių rūpesčių, vis dėlto šių įvilktuvių labai laukiau, nes visada svajojau tapti panašiu į žmogų, kuris visu savo elgesiu, žodžiais ir rūbu parodo, jog tarnauja Dievui. Vilkėdamas sutaną jau ir išoriškai įsipareigoju kitiems žmonėms atskleisti Kristaus bruožus. Viliuosi, kad būsiu vertas ją nešioti. Kiekvienas žinome labai daug pavyzdžių apie tai, kad pilkoje kasdienybėje daugelis išsvajotų idealų nublanksta, atitolsta, ir visi gražūs tikslai išblėsta. Tikiuosi, kad Dievas duos jėgų ir ištvėrmės ištesėti bent dalį visų gerų pasiryžimų, kuriuos Jis subrandino mano širdyje.

Sigitas M.: Kai esi apsilvęs sutaną, aplinkiniai žmonės tai pastebi, yra provokuojami kitaip elgtis. Man įvilktuvės reikšmingos tuo, kad jos susijusios su skyrimais tapti diakonato ir kunigystės kandidatu. Tai aiškus ženklas, iššūkis, kuriam asmeniškai apsisprendžiau.

Kęstutis P.: Nors daugeliui šiuolaikinių žmonių tarnystės įsipareigojimas ir pašvęstasis gyvenimas yra sunkiai suprantami, man įvilktuvės – tai šviesus paskatinimas ir įpareigojantis priminimas, kad jau šiek tiek priartėjau kunigystės link. Sutana – tai padrašinimas, svarbus ženklas ir kitiems žmonėms, kurie, ieškodami atsakymo į gyvenimo bei tikėjimo klausimus, apsispręš kreiptis į mane ar į kitą tokį rūbą dėvintį žmogų. Nes gyvenime daug besiblaškančių, prasmės ir ramybės nerandančių žmonių, kuriems esame pašaukti padėti.

Dainius M.: Kai dar sutanos ir kitų kunigiškosios tarnystės ženklų nenešiojau, bendraudamas su žmonėmis jutu tam tikrų sunkumų. Su kunigo sutana būsiu labiau panašesnis į Bažnyčios siunčiamą tarną ir bus lengviau žmonėms perteikti tikėjimo tiesas.

Francišek J.: Įvilktuvių dieną jaučiau susijaudinimą, džiaugsmą, pakilumą, nes Kristus per šią šventę mane dar labiau priartina prie savęs. Norėčiau, kad patirtas džiaugsmas visada lydėtų velkantis šį rūbą. Būtų gerai, kad sutana netaptų tik paprastu rūbu, bet visada primintų mano įsipareigojimą ir apsisprendimą sekti Jėzų. Sutana skatina dar sąmoningiau laukti ir ruoštis kunigo šventimams. Kasdien šis rūbas ne tik man, bet ir kitiems žmonėms, kuriuos sutiksiu, liudys apie Dievo dovanotą pašaukimą.

Bet kokį naujai įsigytą rūbą prižiūrime daug kruopščiau nei senesnius ir gerokai panešiotus drabužius. Ką jau kalbėti apie taip lauktą sutaną ir baltutėlę naują kamžą!

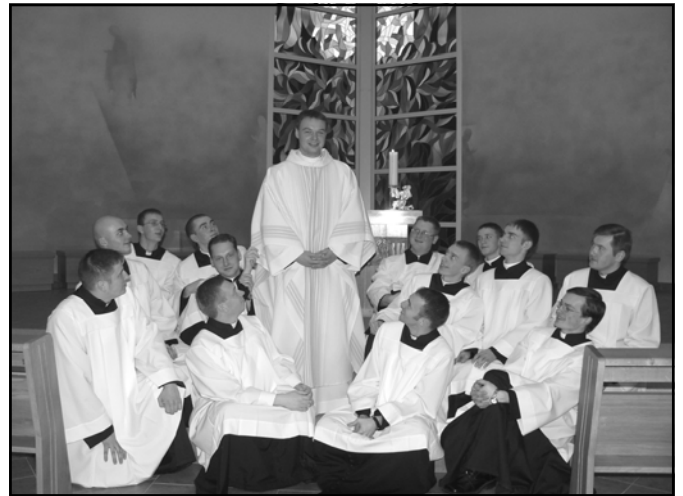
Trečiakursiams linkime ne tik pirmosiomis dienomis, bet

ir visada su džiaugsmu dėvėti sutaną, asketišką tarnystės rūbą, saugoti jį nuo bet kokių gyvenimo dulkių ir pūkų. Mat ant juodo rūbo net menki trupinėliai greitai kitų pastebimi.

Mūsų mokytojai primena, kad nuolat turėsime progų už-

degti žmonių tikėjimą, bet taip pat jį ir užgesinti. Sėkmės ir daug džiugių akimirų jums nešiojant prieštaravimo ženklą!

Visų avantiūrų Dieve, svajoju apie Bažnyčią, kuri džiaugsmingai ieškotų vis naujų kelių į žmogų ir rizikuotų kūrybingai juos išmėgindama.

Žmones mylintis Dieve, svajoju apie Bažnyčią, kuri nuolat būtų atvira Kristaus minčiai, nepaliautų domėtis žmonių gyvenimu ir viso pasaulio atnaujinimu Jėzaus dvasia.

Bendrystės Dieve, svajoju apie Bažnyčią, kurios kalbą suprastų ir visada šioje Bendruomenėje vietos atrastų ir vaikai, ir šeimos, ir senos dievotos moterėlės.

Teisingasis Dieve, svajoju apie Bažnyčią, kuri nesigėdytų pranašauti ir visada išdrįstų sakyti tiesą.

Negalimų dalykų Dieve, svajoju apie Bažnyčią, kuri visiems ir visada sėja viltį. O gėrybių ir skurdo pasaulyje augina tikėjimo derlių ir nepaliauja iš tiesų mylėjusi kiekvieno žmogaus.

Miliausiasis Dieve, leisk ir man prisidėti prie tokios Bažnyčios kūrimo! Amen.

Tom MERTON

Apie kunigo sutaną pasiteiravome ir kelių 7-10 metų vaikų, kurie kas sekmadienį apsilanko Vilniaus bažnyčiose ir pastebi ne tik sutanotus kunigus, bet ir klierikus. Įdomiausi atsakymai – Jūsų dėmesiai.

Sutana – tai...

suknelė, kuri padeda kunigui panašėti į moteriškes, nes jos dažniausiai eina į bažnyčią ir klauso labai daug kalbančio kunigo;

maskarado dalis, ant jos kunigas apsilvęs kažką balta, užsimeta violetinį šaliką ir eina klausytis svetimų paslapčių;

papuošalas, nes juoda spalva visada madinga;

sléptuvė todėl, kad nematome nei kunigo kelnų, nei švarko. Be to, ji juoda, tai nereikia dažnai... skalbti;

pagalbininkas visiems žmonėms greitai susigaudyti ir atskirti, kad tai kunigas, o ne mokyklos sargas;

gedulo drabužis, nes kunigas nusimena, kad negali vesti žmonos, liūdi ir juodai rengiasi;

viduramžių rūbas, nes primena labai senus laikus, kai visi dėvėjo juodos spalvos drabužius ir tamsiai gyveno, nes nebuvo elektros;

pabaisa, nes juodas kunigas daug baisesnis ir garsiai rėkia.

Parengė Saulius BUŽAUSKAS (IV k.)

IRKIMĖS Į GILUMAS

Ką sakyti dvasios tėvui?

Kai mums pristinga džiaugsmo, tai viskas pradeda erzinti, gyvenimas atrodo niūriai, nykia ir nuobodžiai. Pokalbis su pasirinktu dvasios tėvu gali sugrąžinti dvasios džiaugsmą ir šviesų žvilgsnį į gyvenimą, aplinką bei į savo pašaukimą. Kartais būna sunku kalbėtis, ne visada pavyksta įvardyti, išsakyti tai, kas tūno giliai širdyje.

Ar visi palydėtojai ryžtasi narplioti dvasines subtilybes ir taip padėti klierikui atgauti tikrąjį džiaugsmą, vedantį į gilesnę brandą? Neretai kunigai tik pasiklauso, kuo gyvena dvasinės kelionės piligrimas, ir leidžia jam pačiam vairuoti ten, kur šis pasuka. Tam, kad dvasinėje kelionėje nenuklystume į klaidžius vingius ir būtų lengviau bendrauti, atsiverti Šventosios Dvasios veikimui ir surasti, ką čia „dvasiukui“ paporinus, galima pasinaudoti šiuo pokalbių temų sąrašėliu.

Kiti žmonės

Dažniausiai su dvasiniais palydėtojais svarstoma opi tema – mūsų tarpusavio santykiai. Klierikų tarpusavio bendravimas – nuostabi erdvė kalbėti Dievui ir... velniui veikti. Su dvasios tėvu daugeliui svarbu pasidalinti tuo, kaip sekasi bendrauti su draugais ir su tais, kurių tiesiog nesinori net matyti. Ar apskritai esu linkęs bendrauti, ar vengiu kitų žmonių? Kaip bandau kažką keisti?

Su kuo kitu, jei ne su dvasios bičiuliu, pasitarti, kaip spręsti mūsų konfliktiškas situacijas. Išpasakodami tas aplinkybes, kuriose esame palaiminami išbandymais, Dievo dovanoto žmogaus akivaizdoje įvardysime situaciją, ir mums patiems jau be jokių patarimų daug kas nušvis. Taip geriau galima suprasti savo ir kitų žmonių savybes, elgesį, veiklos motyvus ir reakcijas.

Dievas ir mano malda

Visada svarbu pasidalinti maldų būdų patirtimi ir tuo, ką supratau, išgyvenau, atradau, kai bandžiau klausytis Dievo ar bėriau savo maldų tiradas. Už kokius žmones ar įvykius dieviškai skirta mano malda? Dvasios tėvui svarbu žinoti, kokia yra pati mėgstamiausia mano malda ir kaip sekasi skaityti Šventąjį Raštą?

Reiktų atrasti drąsos pasakyti, jei Šventosios Mišios, Liturginės valandos ir dvasinės pratybos tampa rutina, įkyria, nuobodžia praktika. Gal besikalbant bus galima rasti ir tokios būsenos priežastis.

Mąstymas – puikus laikas atradimams. Pasidalinkime, kokios mintys, nuotaikos, jausmai mus tuomet aplanko, ką svarstome tylos metu, priėmę Komuniją, adoracijoje ir rekolekcijoje. Išsakykime, kokios maldos norėtume išmokyti ir klauskime, kaip meldžiasi dvasios tėvas. Galbūt jis išmokyks savo mėgstamiausios maldos, per kurią „greičiausiai“ galima susisiekti su Jėzumi.

Mano išgyvenimai

Visi dideli ir maži, skaudūs ir mieli išgyvenimai yra susiję su mano paties asmeniu. Todėl nereikėtų pamiršti pakalbėti apie savo asmeninį ir viešą gyvenimą. Krikščionis prasideda nuo žmogaus. Galima pasidalinti savo laisvalaikio įspūdžiais. Visada išsprūsta tai, kuo džiaugiamės ir kokie rūpesčiai širdyje įkyriai krebžda. Bendraudami galime papasakoti apie tai, kaip sekasi

atlikti įvairias oficijas, įvykdyti pavestas užduotis ir laisvai prisiimtus įsipareigojimus. Kas bus tas drąsuolis ir apribos keisto ir maloningo Dievo veikimą vien giliais, turiningais teologiniais pokalbiais?

Paatviraukime apie tai, kas gyvenime mus labiausiai paguodžia, kai „važiuoja stogas“, užgriūva didžiausi sunkumai, kai viskas krinta iš rankų ir nesiseka sugrįžti į normalų gyvenimą, kaip ugdome valią, kantrybę, nugalime baimes ir nepilnavertiškumo kompleksus. Papasakokime apie tai, kaip sekasi imtis atsakomybės ir rodyti iniciatyvą, atsiprašyti ar tiesiog patylėti. Ką norėtume savyje pakeisti, tobulinti, ko atsisakyti? Taip ir patys pastebėsime savo žmogiškosios brandos raidą. To reikia jau dabar, kai vis labiau apsisprendžiame prisiimti kunigiškąją tarnystę.

Tarnystė, kurios ragaujame

Svarbu nuoširdžiai įvardyti tai, ką man reišia tapti kunigu. Galime pasvajoti, kaip kunigausime ir kokie planai kirba jau dabar. Kaip sekasi giliau pažinti savo pašaukimą? Jei jau Seminarijos pirmuosiuose kursuose užgeso svajonės, išdilo optimizmas, tai tikriausiai šio derliaus nė kiek neužderės ir kunigaujant. Galbūt dar galima reikalą pataisyti? O gal visos pašaukimo istorijos ir idealizmas yra panašu į pasaką, kurios pabaiga ne visada laiminga?

Su kokiais rūpesčiais susiduriu dabartinėje savo pastoracijoje? Pasitarkime, kaip prisiimtą tarnystę įvairiuose socialiniuose ir katechetiniuose projektuose, kurie vyksta mieste, „už sienos“, išmintingiau suderinti su Seminarijos našta ir išsigelbėjimu – regula. Kaip neišsibarstyti, o praturtėti įgūdžiais, patirtimis ir žiniomis? Svarstykite ir apie dabar aktualias, pačias reikalingiausias Bažnyčios veiklos sritis, prioritetus, kunigo vaidmenį, įtaką ir žmonių lūkesčius. Tai padės atrasti viziją, kokiems reikėtų būti, kad galėtume tinkamai žmonėms patarnauti.

Pastebėti ženklai

Dvasios tėvui visada naudinga yra pažerti aktualiausias, pačias šviežiausias mūsų gyvenimo situacijas, kad kartu galėtume skaityti Dievo dovanotus ženklus.

Labai svarbu pasidalinti apie tai, ką ypatingo pastebėjome, kol nesimatėme su savo dvasios tėvu: įvykį, žmogų ar daiktą. Tai padės išlaikyti nuolatinę nuostabą ir pastabumą Dievo dovanotame pasaulyje ir leis paprastuose iki įkyrumo kasdieniškose dalykuose įžvelgti amžinybės žybsnius.

Jei netyčia aplankė angelas ar sulaukėme paslaptinių žinių iš anapus, tai jau „nevyiniokime į vatą“, nuo dvasios tėvo nenuslėpkime. Gal per tokį neįprastą ženklą Dievas prabilo visai savo Bažnyčiai?

Jei laisvai, nuoširdžiai ir pasitikėdami bendrausime su dvasios tėvu, tai ne tik būsime nuoširdžiai išklaustyti, bet nudžiugsime, kad esame suprasti, paguosti ir sulaukiame išmintingų patarimų. Per nuoširdų, paprastą ir džiugų bendravimą su pasirinktu dvasios tėvu dar labiau atsiveriame maloningam Šventosios Dvasios veikimui ir viliamės, kad sulauksime dar didesnių dalykų ne tik sau, bet galėsime ir Dievo dovanotais takais takeliais kitus keliaujančiuosius palydėti.

*Kartu su Seminarijoje patarnaujančiais dvasios tėvais
parengė Saulius BUŽAUSKAS (IV k.)*

PANAŠĖJANT Į VIEŠPATĮ

Barzdų šešėlyje

Kokios mintys jus aplanko, kai pamatote barzdotą kunigą, klieriką ar vienuolį? Stačiatikiams tai nuo seno įprasta ir suprantama kaip būtinas dvasinės tėvystės atributas. O katalikų dvasininko barzda neretai „papešiojama“: vieni piktinasi, kiti pro ūsą ironiškai šypsosi, o tretį džiaugiasi, kad Dievo namuose vietos apstu visiems.

Brangusis skaitytojau, buvau baisiai suglumęs, kai redaktorius manęs paprašė parašyti rašinį apie... barzdą. Tai Bažnyčioje šiek tiek subtili tema, apie kurią geriausia kalbėti tylint, kad ko nepapiktintumei ir savo jaunų dienų nepabaigtumei su girnapuse ant kaklo. Kita vertus, neaišku ar tokiam moksliniam darbui rastumei tinkamos medžiagos. Todėl net ir neieškojęs, nusprendžiau barzdos reikalu geriau apklausti mūsų aplinkos žmones. Eilinį kartą pasitvirtino hipotezė, jog mokslinį darbą paruošti galima iš įvairiausių medžiagų. Taigi ir iš barzdos.

Kokios skirtingos nuomonės apie barzdą! Pradėkime nuo neoficialių versijų apie šias puošmenas. Viena žymiausių Seminarijos barzdų – kunigo Žydrūno. Oho, kiek ji turi vardų ir pavadinimų! Ši barzda ne vienam klierikui primena stebuklingus žodžius: regula, pareigos ir atsakomybė. O kitas dėstytojas barzdos rekordininkas, sakoma, kad jau nuo vaikystės nešioja šią puošmeną, paskatintas šventojo Pilypo Nerio pavyzdžio. Beje, garsusis Pilypas Neris tam, kad žmonės nelaikytų jo šventu, nusiskuto pusę savo barzdos (manau, kad horizontaliai). Šitaip jis įrodė, kad žmonės galima gąsdinti ne tik auginant barzdą, bet ir ją skutant.

Dėstytoja, mus gausiai apdovanojanti giliausiomis žmogiškos patirties išvalgomis, mano, kad barzda yra „be ryšio“. Ne tik todėl, kad neauga moterims, bet ir dėl to, kad neveda į tarpasmeninį ryšį, santykį.

Kunigas Vladimiras Solovej sakė, jog jam barzda užaugo kartą keliaujant po kalnus. Jis pastebėjo, kad barzda ne tik palaiko šilumą, bet dar ir sutaupo galybę laiko, kurį sėkmingai galima skirti filosofijai.

Edgaras yra girdėjęs, kad barzdoti žmonės yra labai tylūs ir paslaptingi. Jei tyla gera bičiulė, tai barzdą auginti tiesiog būtina. O Vitalis barzdą nuskuta tik ypatingomis progomis (pavyzdžiui, kai gauna dovanų nuo Kalėdų Senio). Deimantas ypač žavisi ilgomis barzdomis ir puoselėja slaptą svajonę tokių priedą užsiauginti. Franekiukas vaikšto apšepęs, nes kol nuskuta vieną žandą, tai nuo antrojo jau ir kasytes galima pinti. Seminaristas, panorėjęs bent jau iki mirties likti nežinomas, mano, jog barzda yra labai nehigieniška. Pasak jo, skutimasis ne tik masažuoja odą, bet ją dar ir apvalo nuo visokių nešvarumų. Tai ypač tinka tiems, kurie ne kasdieną prausiasi. Taigi skutimasis yra tarytum jaunystės ir grožio eliksyras.

Monsinjoras Gintaras Grušas pastebėjo, jog 1917 metų Bažnyčios kanonų kodekse, perspėjama, kad barzdos (beje, kaip ir žiedų, kvepalų, bei perukų) dvasininkams reiktų vengti kaip puošmenos, vedančios į tuštybę.

O iš kur atsiranda vyrams barzda? Kunigas Andrius Narbekovas pasakojo, kad atsiranda ji testosterono hormono dėka, dėl kurio berniukams užauga visa, ko reikia (įskaitant ir barzdą). O ji neatsiranda dėl moteriškų hormonų gausos... Viskas atrodytų paprasta, bet Dievas, būdamas dideliu pokštininku, sugalvojo tuos hormonus pamaišyti (panašiai kaip Babelyje). Tad kai kurioms moterims pagausėja vyriškų hormonų ir pradeda augti barzda. O kai vyrams

apstu moteriškųjų, ji nesikala, nors tu ką. Tokiais atvejais reikia budrumo, save stebėti, kad nepradėtų augti kas nors kita, pavyzdžiui, blakstienos ar ilgi nagai.

Išklause įvairių nuomonių, vis dėlto atrandame daug barzdos privalumų. Barzda užlaiko šilumą. Jei tau ištino dan-tis, ar net visas veidas, barzdos dėka tai tampa praktiškai nepastebima. Barzdotų apaštalų Morkaus ir Mato evangelijose aprašyta svetimšalė moteris kalbėjo, kad šunyčiams tenka

ėsti nuo stalo nukritusius trupinius, tai barzdotus apsaugotas nuo bet kokio maisto švaistymo ar šiukšlinimo, nes visi trupiniai lieka barzdoje. Ši plaukų srugelė labai svarbi ir saugumo sumetimais, pavyzdžiui, kai pargriūni! Nežinau, kaip ten būtų pasibaigę daugkartinės Algio Akelaičio avarijos su dviračiu, jei jis būtų be barzdos. Kai jam nuskuto barzdą, vyskupas padovanojo šalimą.

Galiausiai norėčiau pastebėti, kad mums, krikščionims, šitiek kopinėjantiems Šventąjį Raštą, būtų negarbinga nepaminėti svariųjų bibliinių barzdos svarbumo argumentų. Egzegetė Ingrida Gudauskienė pastebėjo, jog barzda Senajame

Testamente yra kunigo, levito ženklas.

Barzda yra nepaprastai svarbi tam, kuris nori gyventi evangeliniais patarimais. Tarkime, gavus per vieną veidą, Jėzus kviečia atsukti ir kitą. Turėtumei barzdą užsiauginti, jei ne iš meilės sau ir savo veidui, kuris sukurtas pagal Dievo paveikslą, tai bent jau dėl rūpesčio savo artimu, kad mušančiajam ne taip skaudėtų delną.

Algirdas TOLIATAS (V k.)

Dėkojame Tau, visų dalykų Kūrėjau, už barzdos paslaptį. Ši Tavo dovana teikia mums solidumo ir taip padeda atrodyti vyresniais, išmintingesniais. Barzda – tai panašumas į mūsų Atpirkėją Jėzų Kristų ir jo apaštalus. Jiems barzda be daugelio kitų dalykų reiškė ir pasišventimą atsidėti vien Tau, Dangaus ir žemės Viešpatie.

Dėkojame už plaukų palaimą. Griežtai prižiūrimi ir kontroliuojami nuolat reikalauja dėmesio, kad mus papuoštų. Kartais sunkiai sutramdomi, tokie įkyrūs ir nepaklusnūs, švelniai primenantys, jog esame panašūs į žvėris. Vienus anksti palikę, o kitiems dažnai pasišiaušę. Nelaukiami svečiai ant pietų stalo, lendantys į akis ir likę ant rūbo, jie mums teikia daug rūpesčių, o aplinkiniams dovanoja daug džiaugsmo. Augantys ir augantys iki pat tos dienos, kai mirštame, jie liudija nuolatinį mūsų kilimą į Tave, visų kūrinių tikslą ir Viešpatį.

Michael LEUNING

SEMINARIJOS KRONIKA

Spalio 21 d. – Seminarion atvyko Nacionalinio kraujo centro darbuotojai ir dvylika artimo meilei pasištventusių alumnų tapo savanoriškais kraujo donorais. Vieniems tvirtai stovėjus kraujo nuleidimo fronte, kitų jėgos ėmė silpti. Keli klierikai tiesiog nukrito iš šalnos pakąsti lapai. Donorams padovanota kalendorių, saldžios arbatos su sausainiais, pažymėjimai apie donorystę ir po bilietą į koncertą.

Spalio 21 d. – Pirmąsyk Seminarijos istorijoje meldėmės rožinį rusų, vokiečių, lenkų, anglų ir italų kalbomis. O ukrainietiška ir pamiršome.

Spalio 25 d. – J. Em. Audrys Juozas Kardinolas Bačkis skaitė konferenciją apie Eucharistiją, dalinosi įspūdžiais iš Eucharistinio kongreso Meksikoje, Gvadalarajos mieste.

Spalio 26 d. – Šventėmės Seminarijos Rektoriaus kunigo Roberto Šalaševičiaus 30 metų jubiliejų ir dvasios tėvo kunigo Kęstučio Dailydės gimtadienį. Iškilmingai vakarieniavome, giedojome giesmę ir pagalvojome, kad Jėzus sulaukęs 30 metų buvo tik Krikštą priėmęs. O Rektorius tokio amžiaus... jau ir pakrikštytas, Pirmosios Komunijos priėjęs, „padirmavotas“, kunigas, Rektorius... Kas toliau?

Spalio 27 d. – Liturgikos dėstytojas kunigas Pijus Eglinas OP pristatė naująjį Laudotuvių apeiginą. Deja, niekas nepanoro tapti muliažu, tad ir praktiškai išmokti laidoti dar nepavyko.

Spalio 29 d. – lapkričio 2 d. – trumpos Visų Šventųjų ir Vėlinių atostogėlės namuose (Hello-vynas!).

Spalio 30 d. – J. E. vyskupas Jonas Kauneckas Panevėžio Kristaus Karaliaus katedroje suteikė kunigystės šventimus mūsų Seminariją baigusiems diakonams Sauliui Černiui, Vytautui Dageliui ir Mindaugui Kučinskui.

Lapkričio 13 d. – Mūsų bendruomenės choras dalyvavo Lietuvos kunigų seminarijų chorų šventėje, kuri surengta Telšių vyskupo V. Borisevičiaus kunigų seminarijoje. Mūsų choristai paruošė programą „Kiekviena diena“. Grįždami namo, jie Laukuvos šventoriuje meldėsi prie Šventojo Rašto vertėjo prelado Antano Rubšio kapo.

Lapkričio 19 d. – Aušros Vartų Gaiestingumo Motinos atlaiduose susitiko tų pačių kursų Vilniaus ir Kauno kunigų seminarijų klierikai. Šv. Teresės bažnyčioje Eucharistijos šventimui vadovavo mūsų Seminarijos Rektorius kun. Robertas Šalaševičius, koncelebravo šiose seminarijose dirbantys kunigai.

Homiliją sakė Kauno seminaristų dvasios tėvas kun. dr. prof. Arvydas Žygas, o giedojo jungtinis seminarijų choras, kuriam dirigavo klierikas Mantas Masiokas. Šventė baigėsi bendra agape Vilniaus arkivyskupijos sielovados centro salėje.

Lapkričio 22 d. – Šv. Cecilijos, bažnytinės muzikos globėjos diena, mūsų bendruomenė pažymėjo iškilmingai giedodama

visas dienos maldas. Vakarieniavome tortus choristams atnešę pats Rektorius.

Lapkričio 26 d. – Grupelė seminaristų dalyvavo gerumo akcijoje „Maisto bankas“. Surinktas maistas skirtas Vilniaus arkivyskupijos Carito Nakvynės namų bei Motinos Teresės seserų labdaringai veiklai. Klierikai ypač įspūdingai agitavo pirkėjus, todėl surinkta stebėtinai daug maisto produktų.

Lapkričio 26 d. – Neopresbiteriai Vytautas Dagelis, Ažuolas Miliauskas, Mindaugas Kučinskas ir Saulius Černius Seminarijos koplyčioje aukojo Šv. Mišias, liudijo pirmąsyk kunigystės tarnystės patirtis bei teikė primicijinę palaiminimą. Po Šv. Mišių visų laukė vaisės su primicijantų dovanotais stalo siurprizais. Tąsyk dingo atidarytuvas, nors kambariuose jis visiškai nereikia-lingas.

Lapkričio 26 d. – Įdėmiai klausėmės Seminarijos Rektoriaus kunigo Roberto Šalaševičiaus konferencijos apie atlygį, kurio dera laukti tik iš Dievo, reginio slaptoje, bei apie tai, ką mato vadovybė, bet mums nesako.

Lapkričio 27 d. – Advento pradžia skirtą Susikaupimo dieną vedė Kaišiadorių vyskupijos generalvikaras kun. dr. Algirdas Jurevičius.

Gruodžio 3 d. – Tarp kursų surengtas tinklinio varžybas nuolankiai laimėjo IV kursas. Tas kuklumas toks didis, kad rungtynėse nepasididžiuta nugalėti narsiai kovojusią vadovybės komandą.

(vykių sukūry sukosi ir faktus surašė Marius TALUTIS (V k.))

Įveikę nelengvų mokslų ir dvasinių pratybų pusmetį, galime suskaičiuoti net septynias klierikų dorybes

Išmintingumas geriausiai atsiskleidžia studentui sprendžiant pagrindinę užduotį: kaip išlaikyti egzaminus nesimokius. Mat pasimokęs juos išlaikys ir kiekvienas kvailys.

Ištikimybė panaši į nepaliaujamą laukimą kol kažkas paskambins. O suskamba... žadintuvas.

Draugystė – tai lobia ieškojimas. Kas sutiko draugą, tas rado lobį. O kas rado lobį, tas draugų jau nebeieško.

Dosnumas prasideda tada, kai išmokstama gaunamas gėrybes dalinti po lygiai. Tai reikštų, kad sau reikia pasilikti lygiai tiek, kiek reikia.

Kantrybė yra visiems taip reikalingas galingas ginklas, tačiau bendruomenėje kartais būna labai gaila, kad jis ne šaunamas.

Teisingumą būtų galima apibūdinti kaip sumanymą sužinoti visą tiesą apie save. Jei vis dėlto šito norite, kam nors paskambinkite trečią valandą nakties.

Tinginystė. Kaip ji čia įsibrovė? Šiaip jau tai visai ne dorybė. Tai visų klierikų ydų motina. O tėvus reikia gerbti.

(Dorybes išbandė ir užregistravo Mantas MASIOKAS (IV k.))

Redaktorius: Saulius BUŽAUSKAS

Bendradarbiai: Sigitas GRIGAS, Justas JASĖNAS, Vytautas KIRKA, Mantas MASIOKAS, Nerijus PAPIRTIS, Algirdas TOLIATAS, Marius ŽITKAUSKAS

Mūsų adresas:
Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarija
Kalvarijų g. 325
LT – 08420 Vilnius
tel. (8 – 5) 279 62 77
El. paštas: teesie@vks.lcn.lt

TEESIE
Šv. Juozapo kunigų seminarijos leidinys